

Naslov originala:
Catherynne M. Valente
Minecraft: *The End*

Copyright © 2022 Mojang AB. All Rights Reserved. Minecraft, the Minecraft logo and the Mojang Studios logo are trademarks of the Microsoft group of companies. This translation published by arrangement with Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2022

ZA IZDAVAČA:
Marko Sabovljević

UREDNIK:
Marina Sabovljević

PREVOD:
Ivan Vlajić

LEKTURA:
Maja Banjac Kesić

KOREKTURA:
Nataša Ninković

ILUSTRACIJA I DIZAJN KORICE:
Ijan Vajlding

ŠTAMPA:
Alpha print, Zemun

TIRAŽ:
1000

IZDAVAČ:
Publik praktikum
Dobrovoljačka 10/1, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

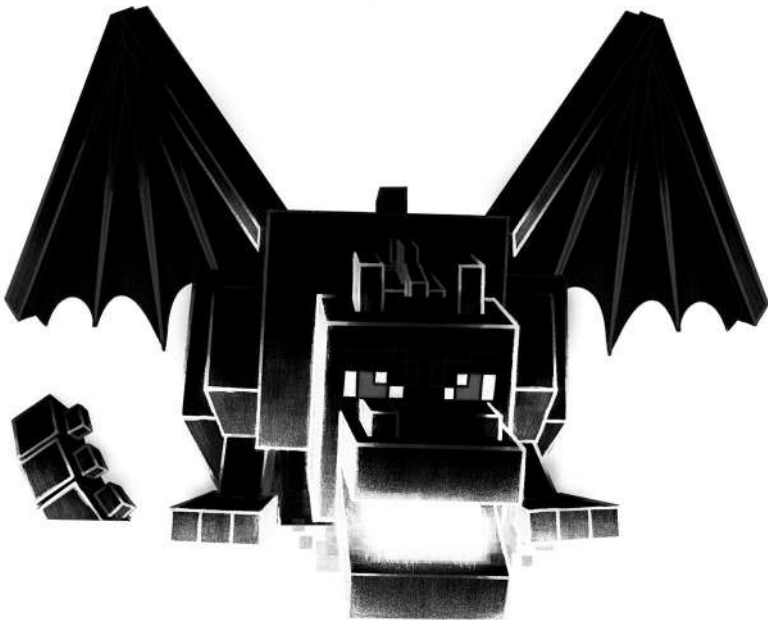
GODINA IZDANJA:
2022

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

MOJANG

MINECRAFT

KRAJ

KETRIN M. VALENTE

Za Auroru i Kola
Uvek sam tek jedan portal daleko

Nekada davno, beše jedan igrač.

Taj igrač bio si ti.

Ponekad bi o sebi mislio kao o čoveku, nastanjenom na tankoj korici lopte od istopljenog stenja koja se okretala oko svoje ose. Ta lopta od istopljenog stenja vrtela se i oko lopte od plamtećeg gasa, tri stotine trideset hiljada puta veće od sebe same. Bile su toliko daleko jedna od druge da je svetlosti bilo potrebno čak osam minuta da pređe taj put. Svetlost je bila zvezdana informacija, u stanju da opeče kožu sa udaljenosti od sto pedeset miliona kilometara.

Ponekad bi igrač sanjao da je rudar, na površini sveta ravnog i bez kraja. Gde je sunce bilo beli kvadrat. Gde su dani bili kratki; gde je posla bilo preko glave, a smrt bila samo privremena neprijatnost.

Džulijan Gof, *Majnkraft, Poema o Endu*

PRVO POGLAVLJE

TI I JA I MI I ONI

Uvek je noć u Endu. Nema izlaska sunca. Nema zalaska. Nema satova koji ukazuju na to da vreme prolazi.

Ali to ne znači da ne postoji vreme. Ili svetlost. Prsten za prstenom svetložutih ostrva sjaji u mraku, dok pluta u noći bez kraja. Ljubičasto drveće i ljubičasti tornjevi dižu se iz zemlje u prazno nebo. Drveće puno voća, tornjevi puni soba. Bele kristalne šipke stoje poput sveća na uglovima krovova tornjeva i na balkonima, i sijaju kroz senke. Ogromni drevni tihi gradovi puni ovakvih tornjeva svetlucaju širom čitavog arhipelaga, ljubičasti i žuti poput svega ostalog na ovom mestu. Pored njih plutaju ukotvljeni veliki brodovi sa visokim jarbolima. Ispod njih zjapi crnilo i ništavilo bez dna.

To mesto je prelepo. A nije ni prazno.

Ostrva su puna endermana, čiji se dugi vitki crni udovi kreću preko žutih brdašaca i sićušnih žutih dolina. Njihove uske ljubičasto-ružičaste oči trepere. Njihove tanke crne ruke njišu se u ritmu muzike tihe poput šapata, dok kuju planove i smišljaju šta dalje u visokim, iščašenim zgradama starijim čak i od same ideje satova. Oni posmatraju sve, ali ne govore ništa.

Šulkeri se kriju u kutijama postavljenim na brodovima i kulama. Mali žuto-zeleni golači kriju se od tuđih pogleda. Nekada provire napolje. Zatim naglo zatvaraju svoje kutije, poput školjki. Nežni zvuci lupkanja koji nastaju otvaranjem i zatvaranjem kutija predstavljaju otkucaje srca Enda.

A na centralnom, najvećem ostrvu džinovski tornjevi od opsidijana okružuju mali stub od sivog kamena oivičen bakljama. Bleštava lampa svetluca sa vrha svakog tornja, obasjavajući travu dužinom čitavog sivog dvorišta pod sobom i crno nebo nad sobom.

Iznad svega toga nešto polako kruži. Nešto ogromno. Nešto sa krilima. Nešto što se nikad ne umara. Ide ukруг i ukруг, dok mu ljubičaste oči sijaju poput vatre.

Fine!

Reč je prosekla sebi put kroz senke nadomak jednog od spoljnih ostrva. Ogromni end grad prostirao se dokle god je sezao pogled: Telos. Telos je klijaо iz visoravni ostrva poput nečег živog. Na sve strane velike pagode i paviljoni. Beličasta svetlost širila se od end šipki. Šulkeri su lupkali u svojim malim kutijama. Vezan za Telos poput psa plutao je ogromni ljubičasti brod. Gusarski brod bez okeana kojim bi plovio. Većina end gradova imala je brodove privezane za sebe. Niko nije sa sigurnošću znaо zašto, kao što se nije znalo ni ko je uopšte sagrađio te velike čudne gradove. Nisu endermenі, iako su drage volje svako mesto nazivali po sebi. Nije ni ona stvar koja je letela bez prekida ukруг oko kapije koja nikuda nije vodila. Ni šulkeri koji nikada nisu izlazili iz svojih skrovišta dovoljno dugo da bi naučili bilo šta o bilo čemu. End brodovi su jednostavno *postojali*, kao što su i gradovi jednostavno *postojali*, kao što i sam End jednostavno postoji, poput oblaka, diјamanata ili utoraka.

Fine! Jesi li našao nešto dobro?

Mršavi mladi endermen se brzo teleportovao preko ostrva, koristeći čoškove i sitne naprsline Telosa kao oslonac. U treptaju oka bi se stvorio na jednom mestu, već u sledećem bio bi na drugom, sve dok nije stajao na palubi end broda, držeći nešto u rukama. Njegova glava bila je lepa, crna i četvrtasta. Oči blistave i gladne. Ruke i noge bile su vitke ali snažne. Endermen se naslonila na jarbol, čekajući ga. Prekrstila je svoje tamne ruke preko uzanih grudi.

Jok, endermen je pomislio glasno. Reči su se jednostavno pojavile u umu drugog endermana. Endermenima nisu bili

potrebni usta i uši. Zvuk je nepotreban. Telepatija je bila mnogo jednostavnija od priče. Samo *pomisliš* šta bi nekom rekao i on te razume.

Ništa dobro, Mo. Samo gomila bisera. Već ih imamo na tone. Uf. Ti ih uzmi. Ježim se od njih. Bio sam ubeđen da će se oklopi koje smo pronašli prošle nedelje ponovo stvoriti do sada, ali izgleda da je neko stigao ovamo pre nas. Pronašao sam i malo rude crven-kamena. I to je sve. Sledeći put ti ideš. Svaki put namirišeš nešto dobro.

Dvanaestogodišnji blizanci endermeni, brat i sestra, Fin i Mo, zaputili su se u utrobu svog broda. Fin je tehnički bio tri minuta stariji, ali nije pravio veliku frku oko toga. Stvari poput toga ko je stariji od koga su mirisale na rangiranje, na strukturu, na Red – a Red nije bio dobrodošao u Endu.

Oduvek su živeli tu. Nisu mogli da se sete nijednog drugog mesta. Odrasli su tu. Bio je to njihov dom. Po tome se nisu razlikovali od stotina endermana koje biste pronašli na bilo kom od ostrva u arhipelagu. Živeli su na end brodu krcatom svakakvim đubretom koje su sakupljali gde god da bi naišli na njega. Doduše, nešto od toga je bilo *baš dobro* đubre. Dijamanti i smaragdi, zlatna ruda i lapis lazuli. Začarani čelični oklopi za noge, svakojaki pijuci, semenke cvekli i horus voća, sedla i oklopi za konje (iako nikada u životu nisu videli konja). Na desetine pari predivnih sivih krila koje možeš zalepiti sebi na leđa i leteti gde god poželiš. Nešto od toga i jeste bio najobičniji otpad. Kamenje, glina, pesak i stare knjige izlomljenih hrbata. Fina i Mo nije bilo briga. Bili su sakupljači, a sakupljač nije probirljiv. Nikada ne znaš kada bi mogla da ti zatreba dobra stara glina.

Blizanci endermeni znali su da tamo negde postoje i drugi svetovi. To je bilo jedino logično rešenje ukoliko živiš na mestu koje se zove End. Ako postoji End,* mora postojati i Početak. Neko drugo mesto kome je *ovo* kraj. Nešto suprotno od ovoga. Zeleno i svetlo, sa plavim nebom i plavom vodom, puno ovaca i svinja i pčela i hobotnica. Drugi endermeni su stalno išli tamo.

* Eng. *End* – kraj. (Prim. prev.)

Oni su čuli priče. Ali ovo je bio *njihov* svet. Ovde su bili bezbedni, okruženi svojim stvarima i svojom vrstom.

Blago koje su Fin i Mo sakupili na gomilu gotovo da je do vrha ispunjavalo brodsko skladište. Blizanci su pažljivo birali put kojim će se provući kroz svoju kolekciju. Radili su to već hiljadu puta. Dobro utabana staza prostirala se među čizmama, mačevima, šlemovima, zmajskim glavama i polugama od pretopljenog metala. Sićušni prostori ispražnjeni kako bi se u njima napravilo mesta za sedenje, jelo i život uopšte.

I za kućne ljubimce.

Zdravo, Gundalo, pomislila je Mo veselo, usmerivši svoje misli ka šulkeru u kutiji naslonjenoj uza zid preko puta. I on je oduvek bio tu, kao i njih dvoje. Nikada ne bi mogli da ga se otarase, iako bi im taj prostor dobrodošao da skladište još plena koji prikupe. Ako bi udarali po njegovoj kutiji dok se ne raspadne, već sledećeg dana bi opet bila tu. Naposletku su jednostavno odustali i prihvatili ga. Dali mu ime. Dozvolili mu da ponekad čuva njihov tegljač otpada. Ne znaš kada bi neko mogao pokušati da ti opljačka brod. Kada imaš toliko plena na jednom mestu, moraš biti obazriv. Gundalo nije stvarno *čuvao* brod koliko je *sedeo tu i mrzeo sve oko sebe*, što je i inače radio, ali su se zbog toga osećali bezbednije. Nije on bio bilo kakav šulker. Bio je *njihov* šulker.

Ako je uopšte bio *on*. Nisu hteli da zapitkuju previše. Poštovali su šulkerovu privatnost.

Zdravo, odgovorio je Gundalo mislima. Provirio je iz svoje kutije. Uхватili su na trenutak pogledom njegovu žućkastozelenu glavu. *Mrzim vas*.

U redu, slegao je ramenima Fin. *Dobar dečko*.

Nisam, zarežao je Gundalo. *Želim da vas ujedem*.

Baš jesi!, pomislila je Mo. *KO JE DOBAR DEČKO?*

Šulker je promrmrljao nešto sebi u bradu i ponovo se zatvorio u svoju kutiju. Njegova poslednja misao pojavila im se u glavama, ispisana sićušnim i besnim slovima. *Ja sam loš momak. Uješću vas sutra, videćete*.

Mo i Fin su iskopali korpu punu pitaja ispod nekoliko kocki rude. Podelili su ih na dva jednaka dela za ručak. Među njima

je sve bilo jednako. Vrlo pažljivo, namerno, gotovo vojnički jednako. Blizanci su srećno radili u tišini, rame uz rame, pakujući svoje obroke koje će poneti.

Čuvaj brod, Gundalo, pomislili su Fin i Mo. Idemo da posetimo ender zmaja. Nemoj nikome dozvoliti da nam uzme stvari.

Mrzim brod, žalio se Gundalo, ne otvarajući svoju kutiju. Mrzim vas. Mrzim ender zmaja. Mrzim vaše stvari.

Lepo smo se ispričali, Gundalo! Smeh je odzvanjao njihovim velikim, crnim četvrtastim glavama.

Fin i Mo su se teleportovali na palubu end broda. Crno nebo izgledalo je tako lepo, dok je grad svetlucaao u pozadini. Ali ovog puta nisu išli u grad. Svakim treptajem su nestajali i stvarali se sve dalje dok su se teleportovali preko niza ostrva. Njihovi ender biseri usijano su šljaštali pri svakom skoku.

Za nekoliko trenutaka stigli su do središnjeg ostrva. Gomile endermena su se šetale između tornjeva od opsidijana. Svetiljke u kavezima su ispaljivale zrake svetlosti u mrak.

Pozdravljam te, hubunite Paa, pomislio je Fin kada je video visokog starijeg endermena kog su često viđali tu. Svi se klanjamo Velikom Haosu!

Neka ti se Veliki Haos smeši, mladiću, odgovorio je Paa svečano. Bio je to tradicionalni odgovor. Svi endermeni su obožavali Veliki Haos. Univerzum je bio podeljen na Haos i Red. Stanovnici Gornjeg sveta su verovali u Red, ali endermeni su znali da je to laž. Oduvek i zauvek laž. Najveća laž ikada izgovorena. U Gornjem svetu, ljudi su verovali da možeš napraviti tvrđavu dovoljno jaku da zadrži bilo šta napolju. Da zapravo možeš napraviti nešto savršeno. Nešto trajno. Izgleda da su samo endermeni, sluge Velikog Haosa, shvatali da je to ludost. Njihova sveta dužnost bila je da to dokažu. Život je bio mnogo bolji ako razumeš istinu: bilo šta može da se dogodi, bilo kada, bilo kome i bilo čemu. Veliki Haos je dolazio po svakoga, pre ili kasnije. Jednog dana će doći po čitav univerzum. Dužnost endermena bila je da u tome pomognu na svaki mogući način. Najsvetije hodočašće za jednog endermena je putovanje u Gornji svet, gde će videti stvaralaštvo Reda i sabotirati ga. Da ukloni jednu kocku iz neke

udobne kuće kako bi Veliki Haos mogao da radi svoje. Kiša ili vatra bi mogle da upadnu kroz krov. Kriperi bi mogli da se provuku kroz rupu u temelju. Lopovi bi mogli da se ušunaju i uzmu vam sve. Red je *taaako dosadan*. Nije li život mnogo zanimljiviji kada pustiš Haos u njega?

Pozdravljam te, hubunita Lopp, pomislila je Mo kada je ugleдала endermana okruženog svetlucavim ljubičastim iskrama, zagledanom u daleku prazninu preko ivice ostrva. *Svi se klanjamo Velikom Haosu.*

Pozdravljam te, Mo, odgovorila je Lopp. *Iščekujem povratak svojih enderfragova. Otišli su u Gornji svet da ulove Red i unište ga. Silno sam ponosna na svoje fragmente. Doneće slavu našem Endu.*

Sigurna sam da će se uskoro vratiti, pomislila je Mo utešno.

Endermen se okrenula kako bi ih pogledala. Bila je tako visoka! Nešto čudno treperilo je u njenim purpurnim očima.

Jesi li sama? Jesi li oslabljena? Da li ti je potreban enderstek sa hubunitom superiorne snage i moći?

Mo se povukla korak unazad. Odrasli endermani umeli su da budu vrlo prepređeni kada se nađu u prisustvu mladih bez pratnje. Nešto u vezi s tim ih je duboko uznemiravalo. Ni Mo nije volela način na koji su odrasli endermani razmišljali. Bili su kruti, zvanični i nekako naoštreni. Duge reči. Suviše prazne priče. Deca tako ne razmišljaju. Fin i Mo nisu, kao ni bilo koji drugi mladi endermen koga su upoznali. Mora da je nekakva čarolija uzimala endermene pod svoje kada dođu u godine da postanu snobovi.

Ali naravno, Lopp je ovako razmišljala samo zato što je ostrvo ender zmaja vrvelo od endermana. Usamljen, endermen je besno, primitivno stvorenje, možda malo bolje od medveda koji je često udaran u glavu. Samo u grupama njihovim mislima izrastu te duge, interesantne bodlje. Grupa endermana naziva se End. Zato se njihova zemlja zove End. Svi endermani zajedno, najveći End koji možete zamisliti.

Unutar tog Enda, postoji mnogo različitih pojedinaca, svaki od njih nalazi se u različitoj životnoj dobi. Enderfragovi su mladi koji su se odvojili od para odraslih hubunita. Nubuniti su potpuno odrasli endermani koji se još nisu replicirali i započeli

sopstveni End. Na kraju, tu su kruksuniti, veliki drevni preci koji su se sami replicirali i započeli svoje Endove ni iz čega do iz samog sebe. Spajanje sa ostalim endermenima kako bi bili pametniji ili izvršavali zadatke zvalo se enderstekovanje. Naravno, to je najlakše bilo uraditi sa endermenima iz sopstvenog Enda. Oni su vas znali još pre nego što ste nastali replikacijom! Ali endermeni su mogli da se stekuju sa bilo kojim drugim endermenom i postanu jači, pametniji, bezbedniji i lukaviji. To je ono što je Lopp nudila: bezbednost. Jedna kocka nije mnogo, iako ume da zaboli ako padne na tebe. Ali stotina takvih zajedno stvorice zid.

Ali to nije ono što je Mo želela. Imala je Fina. To je bilo dovoljno. Oduvek je bilo dovoljno. Kada se stekovala sa endermenima koji *nisu* Fin (i još jedan o kome se jako trudila da ne razmišlja u ovom trenutku zato što joj je razmišljanje o Kenu *suviše odvlačilo pažnju*, a Mo je imala svašta da uradi danas), osećala je da je sve svrbi, toliko da je želela da češanjem strgne kožu sa tela. Poželela bi da zaplače. Ispunjavalno je tolikom količinom energije da je jedva uspevala da se suzdrži od trčanja, skakanja i premetanja preko glave u vazduhu poput lude. Mo je možda postajala pametnija stekovanjem, ali se nikako nije *osećala* pametnijom zato što nije uspevala da se koncentriše od sveg tog svraba i plakanja i premetanja. Možda će sve to nestati za nekoliko godina kada postane nubunit. Mo i Fin su i dalje bili enderfragovi, ali ne zadugo.

Ili je možda Mo jednostavno bila u rasulu. I to je sigurno jedna od mogućnosti.

Ne, ja sam u redu, pomislila je Mo žustro.

Jesi li sigurna?, pomislila je ogromna endermen zabrinuto. *Slobodna sam. I sjajan sam hubunit. Moja teleportacija i borbene veštine su bez premca.*

Dobro sam!, viknula je Mo u svojim mislima i otrčala ka Finu. Nije se osvrkala.

Ender zmaj leteo je ukруг, ukруг i ukруг, uz zaglušujuću riku. Klizio je kroz vazduh, provlačio se između tornjeva i povremeno sletao da se odmori u malom sivom dvorištu na sredini ostrva. Tamo bi se rika nastavila još neko vreme, a zatim bi zmaj ponovo raširio krila i odleteo dalje.

Fin i Mo su se teleportovali uvis do vrha jednog od crnih stubova. Smestili su se na tamni kamen pored svetiljke i posmatrali zmaja neko vreme. To im je bilo omiljeno. Koliko god da posmatraš ED, kako su oni nazivali tu zver, zmaj nikada nije postajao sitniji, manje strašan ili manje zanimljiv. Sve te silne krljušti duž kičme. I ta zadivljujuća krila. Ogromne ljubičaste oči. Svaki put kada bi prošao pored njih, zadrhtali bi od uzbuđenja i straha. Ali uglavnom od uzbuđenja.

Da li nekada poželiš da odeš tamo gore?, pitala je Mo, grickajući svoje voće.

Gde? Fin je pogledom pratio zmaja. Nije stvarno slušao svoju blizakinju. Ko bi mogao pažljivo da sluša brata ili sestru dok je zmaj u blizini! Odmarao se na maloj baštenskoj kamenoj stazi, dole na tlu.

U Gornji svet.

Uf, zašto? Tamo ima ljudi.

Ljudi su bili nešto najgore za šta je znao. Gori od ništavila u koje si mogao tako lako da upadneš. Gori od odraslih endermena. Gori od lopova koji žele da odnesu tvoj plen. Neuporedivo gori od Gundala. Ljudi su mrzeli endermene. Oni su *ubijali* endermene i krali im *srca*. Ender biseri sa kojima se svaki endermen rađa, dragulje koji im daju moć da se teleportuju. Ko može biti gori od ljudi? Od onih koji kradu *srca*?

Nemam pojma. Mo je ispružila svoje duge tamne noge. *Da upoznaš nove ljude. Uništiš ih. Nakupiš još plena. Pojedeš nešto što nije pitaja. Služiš Velikom Haosu.*

Mo, znaš šta se dogodilo našim hubunitima. Otišli su u Gornji svet i nikada se nisu vratili. Da nema Gornjeg sveta, mi bismo i dalje imali End.

Uhvatila ih je kiša, prisećala se Mo. Užasno sećanje. Kiša je bila poput otrova za njihovu vrstu. Stajati na letnjem pljusu za njih je bilo isto kao da si meta milionima srebrnih metaka.

To je svakome moglo da se dogodi. Tome nas uči Veliki Haos. On daje i on uzima. To je moglo da se dogodi i tebi, meni ili Gundalu. Moglo je da se dogodi Loppinim enderfragovima. Ona stoji i čeka ih tamo svakog dana. Da li si ikada videla Loppine enderfragove?

Nisam, pomislila je Mo.

Fin je zavrlijačio voćku preko ivice stuba. Lagano je propadala dok nije dodirnula žutu zemlju. *Eto vidiš. To se dešava svima. Koliko endermana gubimo svake nedelje?*

Možda će njihova plemenita žrtva ubrzati dolazak vladavine Velikog Haosa?, pomislila je Mo pobožno.

Da, da, da. Ali pogodi ko radi prljave poslove sila Reda? Ljudi. Svi naši problemi postoje zbog ljudi. Zbog ljudi ne možemo čak ni da se setimo kako naši hubuniti izgledaju. Zbog ljudi ne možemo samo da se pojavimo u Gornjem svetu, da odemo tamo na piknik kad god poželimo. U svakom slučaju, nije vredno toga. Veruj mi na reč. Ništa tamo gore nije bolje od stvari koje imamo ovde. Jedini dobar razlog da se poseti Gornji svet jeste da bi se služilo Velikom Haosu. A to ne bih radio sve dok mi se rođeni život ne smuči. Uostalom, ima li šta haotičnije od odbijanja da služiš bilo kome?

Fin je pogledom pratio ljubičaste spore koje su plutale oko njegove kože. Po njima je moguće prepoznati da li endermen govori, čak i ako ne možete da ga čujete. Sićušno treperenje telepatije poput ljubičastog svetla bilo je svuda oko njih.

Da li je to ono što su naši hubuniti radili? Služili nekome? Žrtvovali se?

Mislim da jeste. Volim da verujem da jeste. To bi značilo da smo siročad zbog nečeg većeg od obične glupe okrutne šale kojom se Veliki Haos zabavljao.

A osveta?, pomislila je Mo ležerno. Mogli bismo da lovimo ljude čitave noći. Moglo bi biti zabavno. Da mi krademo njihova srca za promenu.

Mo, Gornji svet je opasan. Odnosi živote. Zašto rizikovati?

Verovatno si u pravu. Uostalom, imamo sve što nam je potrebno ovde. Stegnula je njegovu tamnu tanku ruku.

Svetlost lampe se širila svuda. Bila je to noć lepša nego što su blizanci mogli i da zamisle. Kao i svaki put. Fin je svojom dugom četvrtastom crnom rukom zagrlio sestru bliznakinju i veselo joj protrljao glavu.

Oh!, pomislila je. Ovog puta prilazi baš blizu!

Ender zmaj se ustremio ka njima, upijajući svetlost svetiljki pored kojih je prolazio.

Dobar dan, ED. Mo je stidljivo mahnula dok je stvorenje hitalo na dole ka stubu na kom su sedeli. Često su pokušavali da pričaju sa njim, iako nije bio pripitomljen. Retko je odgovarao.

Ali danas se dogodilo nešto drugačije.

Ender zmaj je okrenuo svoju kockastu crnu glavu ka njima. Otvorio je svoja ogromna usta. Videli su ljubičastu svetlost koja ga je ispunjavala.

Pozdravljam te, Mo-Fragmente. Njegova misao joj je bleskala i škripotala u glavi, moćnija i glasnija od bilo čega što bi endermen pomislio.

Mo se sledila, držeći vočku na pola puta do usta. *Zna kako se ja zovem! Kako zna moje ime?*

Mora da si poznata, pomislio je Fin. Mo je mogla da oseti kako mu od ljubomore misli cvrče poput vrelog ulja.

Ender zmaj se nagnuo i napravio još jedan krug. Urliknuo je u bezdan u daljini.

Hark, Fragmente Fin.

Zna i moje ime! Vau! Ender zmaj je naglo obleteo udaljeni stub. *Hark? Kakav je to zvuk bio? Da nije bolestan? Možda mu je muka? Ti si dobila neku priču o slavi, a ja sam dobio „hark“.*

To znači „zdravo“, Mo se kikotala iz dubine svog uma.

Oh! Zdravo, ED! Zdraaaaavoooo! Hark! Možda će se prijateljiti sa nama! Šta misliš? Mo?

Mo nije bila sigurna. Sada se ustremio pravo na njih. Ljubičasta vatra u njegovim očima nije delovala kao da je želeo da sklapa prijateljstva. Ovog puta je stvorenje, dok je proletalo pored njih, prešlo svojim mračnim krilom preko gornje površine stuba i oborilo ih kao da nisu težili ni grama.

IDITE SADA! urlikao je ED u njihovim umovima. Kristalna svetiljka pored njih je treperila u strahu. Zmaj je repom pukao kao bičem i poslao je u mračne dubine.

To. Je. Bilo..., pomislio je Fin.

Tako strava! završila je Mo njegovu misao. Njihove ljubičaste oči su razdragano svetlucale.

Mo je zgrabila pregršt srebrne mreže koja je okruživala svetiljku. Nikada nije bila u stanju da odoli plenu.

Trkajmo se do kuće!, pomislila je veselo i nestala.

Fin je nestao za njom.